

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**
Delegatura w Lublinie
20-079 Lublin, ul. Dolna 3-go Maja 5
Tel. (0-81) 532-35-31, 532-54-48,
Fax (0-81) 532-08-26
E-MAIL: LUBLIN@UOKIK.GOV.PL

LUBLIN , DNIA 12 WRZEŚNIA 2007 R.

RLU – 411-1/07/MW

Decyzja RLU - 33/07

Stosownie do art. 28 ust. 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2005 r. Nr 244 poz. 2080, zm. Dz.U. 2006 Nr 157, poz. 1119, Dz.U. Nr 170 poz. 1217, Nr 249 poz. 1834) i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz.U. nr 18 poz. 172 ze zm.) w związku z treścią art. 131 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. Nr 50 poz. 331) po przeprowadzeniu z urzędu postępowania przeciwko Gminie K. w sprawie praktyk ograniczających konkurencję

działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów :

I.

1. Na podstawie art. 9 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2005 r. Nr 244 poz. 2080 ze zm.) uznaje się za ograniczającą konkurencję i naruszającą zakaz, o którym mowa w art. 8 ust. 2 pkt. 1 tej ustawy, praktykę polegającą na nadużywaniu przez Gminę K. pozycji dominującej na lokalnym rynku dostawy wody z wodociągu gminnego będącego własnością Gminy K., poprzez narzucanie kontrahentom Gminy nieuczciwego -warunku umowy o dostawę wody w postaci zapisu nakazującego odbiorcy uiścić należność za pobraną wodę do rak inkasenta, w banku, lub w Urzędzie Pocztowym na konto Urzędu Gminy (zapis usunięto) w terminie 14 dni od daty odczytu wodomierza

i nakazuje zaniechania jej stosowania

2. Na podstawie art. 9 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2005 r. Nr 244 poz. 2080 ze zm.) uznaje się za ograniczającą konkurencję i naruszającą zakaz, o którym mowa w art. 8 ust. 2 pkt. 6 tej ustawy, praktykę polegającą na nadużywaniu przez Gminę K. pozycji dominującej na lokalnym rynku dostawy wody z wodociągu gminnego będącego własnością Gminy K., poprzez narzucanie kontrahentom Gminy uciążliwego warunku umowy, przynoszącego przedsiębiorcy nieuzasadnione korzyści, który pozwala Gminie na rozliczenie dostawy, w przypadku zaboru wodomierza zawinionego przez Odbiorcę lub wykazania, że uszkodzenie wodomierza nastąpiło z jego winy, na podstawie ilości wody, która mogła popłynąć pełnym przekrojem rury przyłącza wodociągowego z dniem od ostatniego odczytu wodomierza

i nakazuje się zaniechania jej stosowania .

3. Na podstawie art. 101 ust.1 pkt. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2005 r. Nr 244 poz. 2080, zm. Dz.U. 2006 Nr 157, poz. 1119, Dz.U. Nr 170 poz. 1217, Nr 249 poz.1834) w związku z naruszeniem przez Gminę K. zakazu określonego w art. 8 ust. 1 i 2 pkt. 1 i 6 tej ustawy, nakłada się na Gminę K. karę pieniężną w wysokości 14 267 zł (czternaście tysięcy dwieście sześćdziesiąt siedem złotych), płatną do budżetu państwa.

II. Na podstawie art. 105 § 1 k.p.a. w związku z art. 80 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2005 r. nr 244 poz. 2080 ze zm.)

umarza się postępowanie antymonopolowe wszczęte z urzędu przeciwko Gminie K. w zakresie zarzutu stosowania praktyki ograniczającej konkurencję, o której mowa w art. 8 ust. 2 pkt. 1 i 6 tej ustawy, poprzez narzucanie kontrahentom Gminy uciążliwego warunku umowy, który zwalnia Dostawcę z odpowiedzialności odszkodowawczej za ograniczenie albo wstrzymanie dostaw wody wywołane okolicznościami: a/ brakiem wody na ujęciu, b/zanieczyszczeniem wody na ujęciu w sposób niebezpieczny dla zdrowia i życia, c/ przerwami w zasilaniu energetycznym urządzeń wodociągowych oraz zapisu, który pozwala odbiorcy na żądanie obniżenia należności w razie udowodnionego zawinionego dostarczenia wody pogorszonej bądź złej jakości oraz o ciśnieniu uniemożliwiającym normalne korzystanie z wody wyłącznie do 10 % należności za wodę dostarczaną w okresie trwania zakłócenia, określoną do okresu rozliczenia należności.

Uzasadnienie

W toku postępowania administracyjnego przeciwko Gminie K. o sygn. akt. RLU-411-14/06/MW do akt sprawy wpłynęły wzorce umów o dostawę stosowane przez Gminę K. jako lokalnego dostawcę wody z wodociągu gminnego.

Analiza w/w wzorców w umowy nasunęła uzasadnione podejrzenie, że Gmina K. nadużywa pozycję dominującą na lokalnym rynku dostawy wody, poprzez narzucanie uciążliwych warunków umów przynoszących jej nieuzasadnione korzyści.

Z uwagi na powyższe Postanowieniem Nr 1/07 z dnia 3 stycznia 2007r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wszczął postępowanie antymonopolowe przeciwko Gminie K. zarzucając jej nadużywanie pozycji dominującej na rynku dostawy wody, poprzez narzucanie odbiorcom uciążliwych warunków umowy w postaci zapisu § 3 umowy o treści: „Należności za pobraną wodę odbiorca zobowiązuje się uiścić inkasentowi, w banku, lub w Urzędzie Pocztowym na konto Urzędu Gminy w terminie 14 dni od daty odczytu wodomierza oraz § 5 umowy o treści: „W przypadku zaboru wodomierza zawinionego przez Odbiorcę lub wykazania, że uszkodzenie wodomierza nastąpiło z jego winy ilość pobranej wody nalicza się odpowiednio do ilości, która mogła popłynąć pełnym przekrojem rury przyłącza wodociągowego z dniem od ostatniego odczytu wodomierza do ostatniego odczytu wodomierza, które to zapisy mogą stanowić odpowiednio praktykę z art.8 ust.2 pkt.1 i 6 ustawy o ochronie (...).

Pismem z dnia 19.01.2007r. Gmina K. ustosunkowała się do przedstawionych zarzutów i wniosła o umorzenie postępowania względnie o nie wydawanie decyzji na podstawie art. 9 ustawy o ochronie (...), z uwagi na to, że umowy o dostawę wody nie są zawierane od października 2006r, oraz o nie orzekanie o karze pieniężnej. Zdaniem Gminy, nie nadużywa ona pozycji dominującej zawierając z odbiorcami umowy na dostawę wody wg kwestionowanego projektu, ponieważ umowa ta nie jest umową ramową stanowiącą załącznik do innego aktu wyższego rangą i przez to nie podlegającej negocjacji. Jest to umowa dwustronna nie mająca cech narzucania uciążliwych warunków umów, ponieważ Gmina ich nie narzuca, umowa podlega negocjacom i żaden z odbiorców usług ją zawierający nie wnosił zastrzeżeń. Żaden odbiorca usług nie wzywał też Gminy wykonującej zadania przedsiębiorstwa wodociągowego do zmiany umowy ani też nie zwrócił się o naprawienie szkody poniesionej na skutek zawarcia umowy zawierającej zapisy narzucające uciążliwe warunki.

Ponadto w ocenie Gminy kwestionowane zapisy nie wypełniają znamion czynu określonego w art. 8 ust. 2 pkt. 6 ustawy o ochronie (...) ponieważ kwestionowany zapis § 5 wzoru umowy nigdy w praktyce nie był wykorzystany i w związku z tym Gmina nie odniosła nieuzasadnionych korzyści .

Nadto zapis § 5, w ocenie Gminy, nie jest sprzeczny z przepisami prawa.

Podobnie, zapis § 3 ust. 4 nie narusza ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Zgodnie bowiem z § 17 ust.1 rozporządzenia „Odbiorca usług dokonuje zapłaty za dostarczoną wodę lub odprowadzone ścieki w terminie określonym w fakturze, który nie może być krótszy niż 14 dni od daty jej wysłania lub dostarczenia inny sposób”. W przedmiotowej sprawie wraz z odczytem wodomierza odbiorca otrzymuje rachunek do zapłaty (forma dostarczania rachunku w inny sposób). Termin nie krótszy niż 14 dni jest więc zachowany .

Pismem z dnia 7 maja 2007r. Gmina podała, że w praktyce, w przypadku przedsiębiorców informowani byli o ilości zużytej wody na podstawie odczytów wodomierza dokonywanych przez konserwatorów, następnie w ciągu około tygodnia od odczytu Urząd Gminy wysyłał fakturę z terminem płatności wystawionym na fakturze, jednak nie krótszym niż 14 dni od wysłania. Natomiast w przypadku telefonicznych zawiadomień odbiorców o odczycie wodomierza przez osoby fizyczne, termin do zapłaty za wodę wynosił 14 dni od daty telefonicznego poinformowania pracownika UG o ilości zużytej wody. Pracownik UG telefonicznie udzielał informacji o wysokości kwoty do zapłaty, podając jednocześnie termin zapłaty (14 dni od telefonicznego zgłoszenia).

Gmina wyjaśniła, że w dniu 28 grudnia 2006r. została podjęta uchwała nr IV/22/2006 w sprawie regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków i po jej wejściu w życie, umowy na dostawę wody zostaną dostosowane do jej treści, zaś ostatnia umowa na odstawę wody została zawarta 14 listopada 2006r. Zarzut sprzeczności § 3 pkt.5 umowy z Rozporządzeniem dotyczy aktu prawnego, który wszedł w życie 28 sierpnia 2006r., w czasie gdy Rada Gminy K. nie mogła obradować i podejmować uchwał. Wójt Gminy nie ze swojej winy nie wprowadził do porządku obrad przedmiotowej uchwały. Ponadto obowiązujące projekty umów na dostawę wody sprzeczne, zdaniem Prezesa UOKIK, z prawem, w obrocie prawnym były niecałe 2 miesiące i w tym okresie umowy na dostawę wody podpisało ok. 8 osób, co wskazuje na znikomość postawionego zarzutu.

W wyniku analizy nowego wzorca umowy o dostawę wody załączonego do w/w wyjaśnień, Prezes Urzędu rozszerzył zakres zarzutów stawianych Gminie K. Postanowieniem nr 60 /07 z dnia 13 marca 2007r. o stwierdzenie stosowanie praktyk, polegających na nadużywaniu pozycji dominującej na rynku dostawy wody, poprzez stosowanie w obrocie z konsumentami w umowie o zaopatrzenie w wodę zapisów o treści:

§ 6.1. Dostawca nie ponosi odpowiedzialności odszkodowawczej za ograniczenie albo wstrzymanie dostaw wody wywołane następującymi okolicznościami:

- brakiem wody na ujęciu,
- zanieczyszczeniem wody na ujęciu w sposób niebezpieczny dla zdrowia i życia ,
- przerwami w zasilaniu energetycznym urządzeń wodociągowych.

§ 10 Odbiorca może domagać się obniżenia należności w razie udowodnionego zawinionego dostarczenia wody pogorszonej bądź złej jakości oraz o ciśnieniu uniemożliwiającym normalne korzystanie z wody. Obniżenie to stanowić będzie do 10 % należności za wodę dostarczaną w okresie trwania zakłócenia, określoną do okresu rozliczenia należności”.

W odpowiedzi na powyższe Gmina K. również nie uznała zasadności stawianych jej zarzutów .

Wyjaśniła, że nowy wzór umowy o zaopatrzenie w wodę nie jest wzorem umownym w rozumieniu art. 384 kc. Wzór umowy przesłany do UOKIK jest projektem umowy, opracowanym na podstawie ustawy o zaopatrzenie w wodę, regulaminu zaopatrzenia w wodę i odprowadzanie ścieków i innych przepisów, w związku z tym, Gmina K. zadeklarowała zmianę brzmienia zakwestionowanych zapisów w trybie natychmiastowym, co oznacza, że przedstawi konsumentom po wejściu życie Regulaminu zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków tj. po 4 kwietnia 2007r. całkowicie nowe zapisy. Jako dowód powyższego załączyła poprawiony wzór umowy o dostawę wody.

Prezes Urzędu Postanowieniem Nr 51/07 z dnia 5 marca 2007r. zaliczył w poczet materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie informacje uzyskane przez Prezesa UOKIK w postępowaniu administracyjnym w sprawie prowadzonej pod sygn. RLU-411-14/06/MW.

W dniu 08.05.2007. Prezes Urzędu poinformował Gminę K. o zakończeniu zbierania materiału dowodowego w sprawie.

Pismem z dnia 21 maja 2007r. Gmina wniosła o uwzględnienie faktu, że zaprzestała stosowania zakwestionowanych zapisów umowy na dostawę wody, dostosowała projekty umów do wymogów UOKiK oraz faktu, że zapisy nie spowodowały czerpania przez Gminę nieuzasadnionych korzyści, przy czym również żaden konsument nie poniósł szkody związanej z ujęciem tych zapisów w umowach o odstawę wody. Z tego względu wnosi o nie wymierzenie kary pieniężnej.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Na terenie Gminy K. zadania związane ze zbiorową dostawą wody realizowane są bezpośrednio przez tę Gminę. Na terenie Gminy nie ma innych podmiotów, które dostarczają wodę mieszkańcom za pomocą wodociągu.

Dowód : karty postępowania nr 7-11 RLU-411-14/06

Gmina zawierała umowy pisemne na dostawę wody ze swoimi kontrahentami w oparciu o opracowane przez siebie wzorce umowne, które doręczone są kontrahentom przy zawarciu umowy. Umowy zawarte są poprzez przystąpienie do nich kontrahentów. Kontrahent – czy to konsument, czy też inny podmiot nie negocjują warunków umowy. Gmina na żądanie organu antymonopolowego, nie przedstawiła żadnej umowy, której postanowienia byłyby negocjowane w jakimkolwiek zakresie. W przypadku nie podpisania takiej umowy, dostawy wody nie są realizowane, a moment dostarczenia wody uzależniony jest od podpisania takiej umowy przez strony. W takim przypadku kontrahenci Gminy decydują się na podpisanie umów z użyciem wzorca w celu uzyskania dostaw wody, gdyż podjęcie negocjacji uniemożliwia im osiągnięcie tego celu. W Gminie K. obowiązuje jednolity wzorzec umowy o dostawę wody dla wszystkich kontrahentów – konsumentów i innych odbiorców. Wzór ten stosowany był od 2004r. do 14 listopada 2006r. (data zawarcia ostatniej umowy w oparciu o ten wzorzec) i na jego podstawie zawarto około 2000 umów. W umowach o dostawę wody zawartych na podstawie tego wzorca zawarte były zakwestionowane przez Prezesa UOKiK zapisy o treści :

- § 3 umowy: „Należności za pobraną wodę odbiorca zobowiązuje się uiścić inkasentowi, w banku , lub w Urzędzie Pocztowym na kontom Urzędu Gminy w terminie 14 dni od daty odczytu wodomierza” ,

- § 5 umowy: „W przypadku zaboru wodomierza zawinionego przez Odbiorcę lub wykazania , że uszkodzenie wodomierza nastąpiło z jego winy ilość pobranej wody nalicza się odpowiednio do ilości, która mogła popłynąć pełnym przekrojem rury przyłącza wodociągowego z dniem od ostatniego odczytu wodomierza do ostatniego odczytu wodomierza” ,

Dowód : karty postępowania 3-16, 21-26, 31-36,

Gmina K. zatem, ostatnią umowę w oparciu o kwestionowane postanowienia zawarła 14.11.2006r. , jednak nie deklarowała w żadnym piśmie zmiany treści umów już zawartych.

W związku z opracowaniem Regulaminu dostawy wody na terenie Gminy K. Gmina opracowała nowy wzorzec umowy na dostawę wody. W oparciu o ten wzorzec Gmina nie zawarła żadnej umowy na dostawę wody, bowiem zakwestionowanie przez organ antymonopolowy zapisu § 6.1. o treści :” Dostawca nie ponosi odpowiedzialności odszkodowawczej za ograniczenie albo wstrzymanie dostaw wody wywołane następującymi okolicznościami:

- brakiem wody na ujęciu,
- zanieczyszczeniem wody na ujęciu w sposób niebezpieczny dla zdrowia i życia ,
- przerwami w zasilaniu energetycznym urządzeń wodociągowych.

oraz zapisu § 10 o treści: „Odbiorca może domagać się obniżenia należności w razie udowodnionego zawinionego dostarczenia wody pogorszonej bądź złej jakości oraz o ciśnieniu uniemożliwiającym normalne korzystanie z wody. Obniżenie to stanowić będzie do 10 % należności za wodę dostarczaną w okresie trwania zakłócenia, określoną do okresu rozliczenia należności” spowodowało wycofanie tego wzorca z obrotu i zmianę zakwestionowanych postanowień jeszcze przed podpisaniem pierwszej umowy w oparciu o nowy wzorzec. Zapis § 6 został w całości usunięty, zaś w § 10 skreślono zdanie :” Obniżenie to stanowić będzie do 10 % należności za wodę dostarczaną w okresie trwania zakłócenia, określoną do okresu rozliczenia należności”.

Regulamin dostawy wody na terenie Gminy K. został uchwalony Uchwałą Nr IV/22/06 Rady Gminy K. z dnia 28 grudnia 2006r. Uchwała ta została opublikowana w Dzienniku Urzędowym Województwa Lubelskiego (Nr 81 poz. 1640) w dniu 8 maja 2007r. a datą początkową obowiązywania regulaminu jest 24 maja 2007r.

Dowód : akta postępowania nr 39-45 , 124

W zakresie dostawy wody Gmina prowadzi działalność w oparciu o ustawę z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz.U. 2006r. Nr 123 poz. 858) oraz przepisy wykonawcze tj. rozporządzenie Ministra Budownictwa z dnia 28 czerwca 2006r. w sprawie określenia taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryf oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków (Dz.U. 2006r. Nr 127, poz. 886). Rozporządzenie to zastąpiło rozporządzenie z dnia 12 marca 2002r. w sprawie określenia taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryf oraz warunków rozliczeń (Dz.U. 2002 Nr 26 poz.257).

Kwestionowany zapis regulaminu uchwalony został w oparciu o regulację z w/w rozporządzenia, w brzmieniu aktualnie obowiązującym: „ Par.17.1 Odbiorca usług dokonuje zapłaty za dostarczoną wodę lub odprowadzone ścieki w terminie określonym w fakturze, który nie może być krótszy niż 14 dni od daty jej wysłania lub dostarczenia w inny sposób.” Zapis rozporządzenia wg poprzednio obowiązującego

stanu prawnego był : „§ 17. 1. Odbiorca usług dokonuje zapłaty za dostarczoną wodę i odprowadzone ścieki w terminie określonym w fakturze, który nie może być krótszy niż 14 dni od daty jej dostarczenia.”

Prezes Urzędu ustalił, że w praktyce odczyty wodomierzy u osób z którymi Gmina podpisała umowy na dostawę wody dokonywane były przez pracownika Gminy-konserwatora, który pełnił jednocześnie funkcję inkasenta. Za pokwitowaniem odbiorca wody mógł uiścić konserwatorowi należność wynikającą z odczytu w dniu jego wykonania. W przypadku odmowy zapłaty w dniu odczytu – co dotyczyło zwykle osób fizycznych - inkasent wystawiał zawiadomienie o odczycie wodomierza, wyliczał należność na tym zawiadomieniu z terminem płatności 14 dni od dnia dokonania odczytu.

Dowód: akta sprawy- karta 33- 36, 46

W przypadku odbiorców – przedsiębiorców, Urząd Gminy wystawiał fakturę w ciągu 1 dnia – 18 dni od dnia odczytu, po czym wysyłał im fakturę z terminem płatności 14 dni od daty wystawienia faktury.

Analiza danych przekazanych przez Urząd Gminy (karta 54-60) tylko częściowo potwierdziła prawdziwość ich wyjaśnień, co do 14 dniowego terminu zapłaty liczonego od dnia wysłania faktury. Przede wszystkim zestawienie wprowadziło w wielu przypadkach zawiera dane dotyczące daty wystawienia faktury ale brakuje daty wysłania i otrzymania faktury, gdyż zastąpione jest uwagą „ dostarczona przez konserwatora” . Tymczasem data wystawienia faktury wcale nie musi oznaczać daty jej wysłania ani tym bardziej otrzymania.

Analiza w/w danych jednoznacznie natomiast wskazuje, że w wielu przypadkach, gdy odczytu dokonywał pracownik UG termin zapłaty za wodę wynosił od 9 dni do 11 od daty otrzymania faktury (poz.1,2, 6, 9, 15 zestawienia).

W sytuacji, gdy konserwator nie zastawał odbiorcy wody w domu zostawiał zawiadomienie z prośbą o podanie stanu wodomierza konserwatorowi lub do Urzędu Gminy. Pracownik UG telefonicznie udzielał informacji o wysokości kwoty do zapłaty, podając jednocześnie jego termin – 14 dni od daty telefonicznego zgłoszenia. Powyższe ustalono na podstawie wyjaśnień Gminy.

Dowód – karta 46-48

W związku z twierdzeniem Gminy, że wszystkie podpisywane przez nią umowy podlegają negocjacji, Prezes Urzędu wezwał Gminę do udokumentowania powyższego twierdzenia.

Gmina dowodu takiego nie dostarczyła, uzasadniając to faktem, że żaden z odbiorców nie proponował zmiany zapisów tych umów, pomimo, że możliwości takie posiadał.

Dowód : akta sprawy nr 31 -32

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Gminie postawiono zarzut nadużywania pozycji dominującej na lokalnym rynku dostawy wody poprzez narzucanie odbiorcom wody uciążliwych warunków umowy, co może stanowić praktykę ograniczającą konkurencję z art. 8 ust. 1 i 2 pkt. 1 i 6 ustawy o ochronie (...).

W toku postępowania dowodowego z dniem 21 kwietnia 2007r. uchylona została ustawa z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji konsumentów, na podstawie której wszczęto w/w postępowanie administracyjne. Miejsce jej zastąpiła ustawa z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U Nr 50 poz. 331). Przepisy przejściowe w art. 131 nowej ustawy stanowią, że do postępowań wszczętych na podstawie ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów i nie zakończonych do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Stąd, dla oceny stanu faktycznego w niniejszej sprawie bezpośrednio zastosowanie ma art. 8 ust. 1 i 2 pkt. 1 i 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów, stanowiący materialnoprawną podstawę prowadzonego postępowania.

Art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie (...) ogranicza zastosowanie przepisów cytowanej wyżej ustawy wyłącznie do podejmowanej w interesie publicznym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów. Warunkiem koniecznym do uruchomienia procedur i zastosowania instrumentów określonych w ustawie jest zatem, aby działania przedsiębiorców – którym zarzucono naruszenie jej przepisów – stanowiły potencjalne zagrożenie interesu publicznego, nie zaś jednostki lub grupy.

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów (...) stoi na straży konkurencji jako takiej, natomiast ochrona jaka z tego wynika dla poszczególnych uczestników rynku jest w zasadzie skutkiem ubocznym działań podejmowanych przez organ antymonopolowy. W niniejszym przypadku zachodzi więc konieczność ustalenia, czy została spełniona w/w przesłanka. Interes publicznoprawny nie został zdefiniowany w ustawie o ochronie (...). Odwołać się zatem należy do orzecznictwa Sądu Okręgowego – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

W wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 27 czerwca 2001 r. (sygn. akt XVII Ama 92/00) Sąd stwierdził, iż: *„interes publiczny w postępowaniu administracyjnym nie jest pojęciem jednolitym i stałym. W każdej sprawie winien on być ustalony i konkretyzowany co do swych wymagań. Organ administracji – Prezes Urzędu winien być w toku postępowania i przy wydawaniu decyzji rzecznikiem tego interesu, albowiem wynika to z jego zadań w strukturze administracji publicznej – art. 7 k.p.a. Publiczny znaczy dotyczący ogółu, dotyczący ogółu a nie jednostki, czy też określonej grupy. A zatem podstawą do zastosowania przez Prezesa Urzędu przepisów ustawy antymonopolowej winno być uprzednie stwierdzenie, że został naruszony interes publicznoprawny, a nie interes prawny jednostki czy też grupy”*.

W związku z tym, w każdym przypadku organ antymonopolowy powinien ustalić, czy doszło do naruszenia interesu publicznoprawnego w danej sprawie. Należy jednak zauważyć, że zachodzą takie sytuacje, w których naruszenie interesu indywidualnego jest ściśle powiązane z naruszeniem interesu publicznoprawnego.

Powyższe stanowisko znalazło również potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który w uzasadnieniu wyroku z dnia 26 lutego 2004 r. (sygn. akt III SK 2/04) stwierdził, iż naruszenie indywidualnego interesu (w powołanym wyroku – konsumenta), nie wyklucza dopuszczalności równoczesnego uznania, że dochodzi do naruszenia publicznego zbiorowego interesu, jeżeli indywidualne pogwałcenie przepisów ustawy mogłoby w jakikolwiek sposób prowadzić do ustanowienia lub utrwalenia monopolistycznych praktyk rynkowych, które wywołują skutki na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Dodać należy, że wymienione w art. 1 ustawy o ochronie (...) cele ustawy zostały określone jako równorzędne, co sprawia, że praktyki ograniczające konkurencję obejmują nie tylko te, które godzą w konkurencję, ale również te, które – podejmowane przez przedsiębiorców posiadających pozycję dominującą – nie godząc wprost w konkurencję, naruszają interesy innych uczestników rynku. Praktyki można zatem podzielić na praktyki antykonkurencyjne, wywierające bezpośredni wpływ na stan lub rozwój konkurencji i interesy konkurencyjne innych przedsiębiorców, oraz praktyki eksploatacyjne, których istotą jest uzyskanie korzyści kosztem innych uczestników rynku – z reguły słabszych kontrahentów lub konsumentów.

Taka właśnie sytuacja ma miejsce w okolicznościach sprawy. Gmina K. – monopolista naturalny w zakresie dostawy wody na rynku lokalnym posiada siłę rynkową pozwalającą na dyktowanie warunków kontrahentom w zakresie dostawy wody i odbioru ścieków. Praktyki stosowane przez Gminę mają charakter eksploatacyjny ponieważ godzą w ekonomiczne interesy odbiorców wody, w tym zarówno konsumentów, tj. osób fizycznych dokonujących czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z ich działalnością gospodarczą lub zawodową (art. 4 pkt 11 ustawy o ochronie (...), w związku z art. 22¹ kc.), jak i przedsiębiorców a nadto instytucji użyteczności publicznej.

Praktyki stosowane przez Gminę wynikają z racji jej dominacji nad kontrahentami rynkowymi. Zagrożenie interesów podmiotów indywidualnych przekłada się w okolicznościach sprawy na zagrożenie szerokiego kręgu wszystkich potencjalnych uczestników popytowej strony rynku, również tych, którzy w przyszłości będą chcieli zawrzeć umowy o dostawę wody, bowiem stosunki umowne pomiędzy Gminą a odbiorcami wody mają charakter powtarzalny.

Zakwestionowane w niniejszym postępowaniu zapisy, z zakresie dwóch pierwszych z zakwestionowanych, zawarte są we wzorach umów zaopatrzenia w wodę i odprowadzanie ścieków stosowanych powszechnie przez przedsiębiorcę w obrocie gospodarczym.

Z powyższego wynika, że w przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z naruszeniem interesu publicznoprawnego.

Zarzut przedstawiony Gminie dotyczy narzucenia przez przedsiębiorcę odbiorcom wody zapisów umowy, które to działanie, w ocenie Prezesa Urzędu, stanowi nadużywanie pozycji dominującej na rynku lokalnym, poprzez narzucanie nieuczciwych warunków umowy (art. 8.2.1) oraz uciążliwych warunków umów, które przynoszą przedsiębiorcy nieuzasadnione korzyści tj. praktyki opisanej w art. 8 ust. 2 pkt. 6 ustawy o ochronie (...).

W świetle art. 8 ust. 1 ustawy o ochronie (...) zakazane jest nadużywanie pozycji dominującej na rynku właściwym przez jednego lub kilku przedsiębiorców. Art. 8 ust. 2 pkt. 1 ustawy stanowi, że nadużywanie pozycji dominującej może polegać w szczególności na bezpośrednim lub pośrednim nieuczciwym narzucaniu cen, w tym cen nadmiernie wygórowanych albo rażąco niskich, odległych terminów płatności lub innych warunków zakupu albo sprzedaży towarów, zaś pkt.6 art. 8 ust. 2 stanowi, nadużywanie pozycji dominującej może polegać również na narzucaniu przez przedsiębiorcę uciążliwych warunków umowy przynoszących mu nieuzasadnione korzyści.

Zgodnie z brzmieniem w/w przepisu zarzut naruszenia przepisów ustawy o ochronie (...) może być postawiony wyłącznie przedsiębiorcy lub kilku przedsiębiorcom. Art. 4 pkt. 1 ustawy o ochronie (...) stanowi, że przez „przedsiębiorcę” rozumie się przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 19 listopada 1999r Prawo działalności gospodarczej (Dz.U.1999 Nr 101 poz.1178 ze zm.) a także m. In : osobę fizyczną, osobę prawną, a także jednostkę organizacyjną nie mającą osobowości prawnej, organizującą lub świadczącą usługi o charakterze użyteczności publicznej, które nie są działalnością gospodarczą w rozumieniu przepisów o działalności gospodarczej. Zgodnie z art. 66 ustawy z dnia 2 lipca 2004r. przepisy wprowadzające ustawę o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2004r.Nr 173 , poz.1808) ustawa z dnia 19 listopada 1999r. Prawo działalności gospodarczej straciła moc z dniem wejścia w życie ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2004r. Nr 173 , poz. 1807 ze zm.). Z kolei przepis art. 86 tej ustawy stanowi, że ilekroć w obowiązujących przepisach jest mowa o przepisach ustawy z dnia 19 listopada 1999r. – Prawo działalności gospodarczej, należy przez to rozumieć właściwe przepisy ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Przedsiębiorca w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej jest osoba fizyczna, osoba prawa i jednostka organizacyjna nie będąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną.

Zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty między innymi w zakresie dostawy wody, należy do zadań własnych Gminy określonych w art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) zwanej dalej: „ustawą o samorządzie”. Również w świetle art. 3 ust 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę (...), zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków jest zadaniem własnym gmin.

W konsekwencji należy zatem przyjąć, iż Gmina K. - jako osoba prawna - posiada status przedsiębiorcy w rozumieniu ustawy o ochronie (...), gdyż organizuje, a w niniejszym przypadku również bezpośrednio świadczy usługi o charakterze użyteczności publicznej w zakresie dostawy wody z wodociągu gminnego.

Przesądzenie powyższej kwestii uzasadnia formalnie postawienie Gminie zarzutu nadużywania pozycji dominującej.

Jak wynika z brzmienia przytoczonego wyżej art. 8 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie (...) nadużywanie pozycji dominującej ma miejsce na rynku właściwym w sprawie. Stąd konieczne jest w dalszej kolejności wyznaczenie rynku właściwego w niniejszej sprawie.

Rynek właściwy – stosownie do definicji zawartej w art. 4 pkt 8 ustawy o ochronie (...) - to „rynek towarów, które ze względu na ich przeznaczenie, cenę oraz właściwości, w tym jakość, są uznawane przez ich nabywców za substytuty oraz są oferowane na obszarze, na którym ze względu na ich rodzaj i właściwości, istnienie barier dostępu do rynku, preferencje konsumentów, znaczące różnice cen i koszty transportu, panują zbliżone warunki konkurencji”.

Rynek w ujęciu produktowym odnosi się do wszystkich towarów jednego rodzaju, które poprzez szczególne właściwości, w szczególności zaś przeznaczenie, użyteczność i cenę odróżniają się od innych towarów w taki sposób, że nie istnieje możliwość dowolnej ich zmiany. Rynek ten tworzą towary, które z punktu widzenia nabywcy charakteryzują się substytutywnością.

Pod pojęciem towaru – zgodnie z art. 4 pkt 6 ustawy o ochronie /.../ – rozumie się rzeczy, jak również energię, papiery wartościowe i inne prawa majątkowe, usługi, a także roboty budowlane.

Właściwość produktową i geograficzną rynku analizowanego w niniejszym postępowaniu wyznacza rodzaj i zasięg działalności prowadzonej przez Gminę K. oraz zakres świadczonych przez nią usług na rzecz mieszkańców Gminy i przedsiębiorców tam zlokalizowanych .

Rynkiem właściwym jest w niniejszej sprawie rynek dostawy wody z wodociągu gminnego obejmującego obszar Gminy K..

Po stronie podażowej uczestnikiem tak określonego rynku właściwego jest Gmina K. jako dostawca wody natomiast po stronie popytowej wszyscy aktualni i potencjalni odbiorcy wody z wodociągu przedsiębiorcy.

Stąd rynkiem właściwym w przedmiotowej sprawie jest rynek usług dostawy wody świadczonych przez Gminę na obszarze Gminy K..

Krokiem kolejnym jest ustalenie pozycji jaką na tak wyznaczonym rynku, zajmuje przedsiębiorca, któremu postawiono zarzut nadużywania pozycji dominującej na rynku.

Przez pozycję dominującą – zgodnie z treścią art. 4 pkt. 9 ustawy o ochronie (...) rozumie się „pozycję przedsiębiorcy, która umożliwia mu zapobieganie skutecznej konkurencji na rynku właściwym przez stworzenie mu możliwości działania w znacznym zakresie niezależnie od konkurentów, kontrahentów oraz konsumentów. Domniemywa się, że przedsiębiorca posiada pozycję dominującą, jeżeli jego udział w rynku przekracza 40%”.

Na zdefiniowanym wyżej rynku właściwym Gmina K. posiada pozycję dominującą. Bezspornym jest, że Gmina prowadzi działalność gospodarczą jako jedyny podmiot świadczący na rynku lokalnym usługi w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę. Jak wskazano wyżej, Gmina K. jest monopolistą naturalnym w zakresie prowadzonej działalności, co wynika z sieciowego charakteru urządzeń służących do dostarczania wody.

Rodzaj i specyfika tej działalności powoduje, iż nie występują na tym rynku alternatywne źródła dostępu do usługi.

Dodatkowo należy wskazać, iż w świetle orzecznictwa Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów źródło zaopatrzenia, aby można uznać za alternatywne musi spełniać wymóg natychmiastowej dostępności bez ponoszenia nakładów

inwestycyjnych (tak z dnia 31 maja 2000 r. sygn. akt XVII Ama 44/00). Tak też w niniejszym wypadku nie ma alternatywnych źródeł zaopatrzenia w wodę – w rozumieniu ustawy o ochronie (...).

Posiadanie pozycji dominującej na rynku nie stanowi deliktu antymonopolowego, zakazanego na gruncie ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2005 r. Nr 244 poz. 2080 ze zm.). Zakazane jest jedynie nadużywanie tej pozycji.

I. 1. Gminie postawiono w niniejszym postępowaniu zarzut nadużywania pozycji dominującej, poprzez narzucenie warunków umowy, o treści: "Należności za pobraną wodę odbiorca zobowiązuje się uiścić inkasentowi, w banku, lub w Urzędzie Pocztowym na konto Urzędu Gminy w terminie 14 dni od daty odczytu wodomierza" , który to zapis może stanowić praktykę z art.8 ust.2 pkt.1 ustawy o ochronie .

Narzucenie warunków umowy stanowi typową praktykę kontraktową o charakterze eksploatacyjnym. Polega ona na wykorzystywaniu przez dominanta przewagi kontraktowej nad kontrahentem. Do naruszenia warunków umowy dochodzi wtedy, gdy ze względu na swoją siłę rynkową przedsiębiorca może nie liczyć się z wolą kontrahentów, którzy zmuszeni będą zaakceptować proponowane przez niego warunki umowy, nawet jeśli nie gwarantują one ekwiwalentności świadczeń lub są dla niego uciążliwe. Narzucenie warunków umowy może mieć miejsce, gdy podmiot posiadający pozycję dominującą na rynku, wykorzystując sytuację przymusową drugiej strony umowy, wymusza na nim określone zachowanie. W orzecznictwie dotyczącym praktyk ograniczających konkurencję aprobowany jest pogląd, że przesłanką do uznania, że przedsiębiorca narzuca umowę adhezyjną, zawierana przez przystąpienie, jest oferowanie jej przez dominanta w stosunkach danego rodzaju. (podobnie : Wyrok SOKiK sygn. akt. XVII Ama 58/06 z dnia 07.02.2007 sygn. akt. XVII Ama 47/07 z dnia 19.12.2006r.). Takie stanowisko, niezależnie, że w okolicznościach sprawy wykazano, że żadna z zawartych umów na dostawę wody nie była negocjowana, prezentuje również w niniejszym postępowaniu Prezes Urzędu.

W okolicznościach sprawy stosunek zobowiązaniowy wiążący Gminę i jej kontrahenta dotyczy dostawy wody z wodociągu gminnego. To na tym etapie dochodzi do podpisania umowy i określenia obowiązków stron. Gmina z racji posiadanej pozycji na rynku posiadała niewątpliwą przewagę kontraktową w relacji z odbiorcą wody. W ocenie Prezesa Urzędu, kwestionowane warunki umowy zostały odbiorcom wody - działającym pod przymusem monopolisty - narzucone przez Gminę. Gmina, będąc monopolistą naturalnym prowadzi swoją działalność na warunkach braku jakiegokolwiek konkurencji w tym zakresie, dysponuje więc potencjałem niezbędnym do narzucenia swoim odbiorcom warunków umowy. Wskazuje na to fakt posługiwania się przez Gminę opracowanymi wzorami umów, które przedstawiane są do podpisu odbiorcom usług. Stosowanie wzorców umownych przy zawieraniu jednorazowych umów o charakterze masowym, jakimi niewątpliwie są umowy o zaopatrzenie w wodę, z definicji wymaga aprobaty przez odbiorców ich warunków, które są z góry jednostronnie ustalane przez profesjonalistę. Treść umowy podpisywanej przez odbiorcę usług jest ustalana przez ich dostawcę w formie formularza wzorcowego. W konsekwencji odbiorca usług otrzymuje do podpisu gotową umowę, nie zaś jej projekt, który byłby punktem wyjścia

do dalszych uzgodnień i negocjacji. Zawarcie umowy dostarczania wody i odprowadzanie ścieków następuje zatem przez przystąpienie do warunków, które jednostronnie ustala dostawca usług; stanowi to o adhezyjnej ich naturze, a jednocześnie wskazuje na fakt narzucania warunków umownych w przedmiotowej sprawie. Odmowa podpisania umowy w wyniku np. niezaakceptowania przez konsumenta zapisów wzorca, skutkuje brakiem dostawy towaru, którego konsument z innego źródła dostać nie może. Stąd wynika przymus podpisania umowy na warunkach narzuconych. W przypadku umów o charakterze adhezyjnym tj. umów zawieranych przez przystąpienie, w których nie przewiduje się możliwości indywidualnego negocjowania warunków umowy, wystarczającą przesłanką dla uznania, że następuje ich narzucenie jest bowiem oferowanie ich przez dominanta w stosunkach danego rodzaju (E.Modzelewska – Wąchal, Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz, Wydawnictwo Twigger, Warszawa 2002, str. 118).

Prezes Urzędu nie uznał argumentacji Gminy, że żaden z zapisów umowy o dostawę wody nie został w obrocie z jej kontrahentami zmieniony, z czego wywodzi, że jej kontrahenci zaakceptowali wszystkie postanowienia umowy jako dla nich korzystne. W ocenie Prezesa, świadczy to o tym, że umowy zostały zawarte poprzez przystąpienie. Fakt nie negocjowania przez kontrahentów Gminy jakiegokolwiek warunku umowy, w ocenie Prezesa, wynika nie tylko z dysproporcji pomiędzy wiedzą i potencjałem ekonomicznym Gminy a jej kontrahentami lecz przede wszystkim z faktu, że kontrahenci Gminy nie mając możliwości wyboru innego dostawcy wody, chcąc z wody korzystać musieli zaaprobować warunki, których zapewne nie przyjęliby, gdyby na rynku funkcjonowały inne konkurencyjne oferty. W sytuacji, gdy kontrahent Gminy nie posiada jakiegokolwiek swobody w wyborze dostawcy usług wodociągowych a zawarcie umowy następuje poprzez przystąpienie do jej warunków ustalonych autorytatywnie przez dostawcę usług stanowi to o adhezyjnej naturze tych umów a jednocześnie o istocie naruszenia warunków umownych w przedmiotowej sprawie .

W okolicznościach sprawy należy zatem uznać, że warunki umów dostarczania wody i odprowadzania ścieków były przez Gminę narzucone, co wiąże się z posiadaną przez tego przedsiębiorcę siłą rynkową i adhezyjnym charakterem zawieranych umów .

Zatem spełniona została przesłanka niezbędna do stwierdzenia naruszenia z art. 8 ust.2 pkt.1 ustawy o ochronie (...) tj. narzucenie warunków umowy.

Przepis art. 8 ust.2 pkt.1 ustawy o ochronie (...) statuuje praktykę, polegającą na nadużywaniu pozycji dominującej, poprzez narzucanie kontrahentom warunków umowy, przy czym oddziaływanie w ten sposób przez dominanta na interesy jego kontrahentów lub konsumentów musi być w stopniu niemożliwym do zaistnienia w przypadku, gdyby podejmujący je przedsiębiorca działał w warunkach wolnej konkurencji. Innymi słowy warunki te muszą być dla kontrahenta lub konsumenta dominanta nieuczciwe. Ocena czy dany warunek umowy może być uznany za nieuczciwy, powinna być dokonywana każdorazowo na podstawie przepisów odrębnych regulujących dany rodzaj umowy, obowiązujących zwyczajów

handlowych, a także z uwzględnieniem innych warunków umownych (E.Modzelewska – Wąchal Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz TWIGGER.Warszawa 2002 str.101-104) .

Oceniając, czy w/w sposób rozliczania odbiorców, zawarty w rozpatrywanym zapisie ma charakter nieuczciwy zważyć należy, że rozporządzenie Ministra Budownictwa z dnia 28 czerwca 2006r. w sprawie określenia taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryf oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków (Dz.U. 2006r. Nr 127, poz. 886) w § 17 pkt. 1 reguluje te kwestie w sposób następujący: *"Odbiorca usług dokonuje zapłaty za dostarczoną wodę lub odprowadzone ścieki w terminie określonym w fakturze, który nie może być krótszy niż 14 dni od daty jej wysłania lub dostarczenia w inny sposób"*. Zapis w brzmieniu powyższym obowiązuje od 28 sierpnia 2006r. i zastąpił zapis § 17 rozporządzenia z dnia 12 marca 2002r. w sprawie określenia taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryf oraz warunków rozliczeń o treści: *"Odbiorca usług dokonuje zapłaty za dostarczoną wodę lub odprowadzone ścieki w terminie określonym w fakturze, który nie może być krótszy niż 14 dni od daty jej dostarczenia."*

Zapis stosowany przez Gminę, w brzmieniu nakazującym odbiorcy uiścić należność za pobraną wodę do rak inkasenta, w banku, lub w Urzędzie Pocztowym na konto Urzędu Gminy w terminie 14 dni od daty odczytu wodomierza jak i po części praktyka wypracowana przez Gminę zawiera w porównaniu z zapisem z rozporządzenia regulację mniej korzystną dla odbiorców wody, którzy samodzielnie dokonują odczytów i podają telefonicznie do wiadomości Gminy stan licznika. Sytuacja mniej korzystna dla tych odbiorców wody- osób fizycznych – polega na tym, że po pierwsze wbrew obowiązki wynikającemu z przepisów prawa nie otrzymują oni faktury ani innego rachunku za wodę, po drugie zaś wbrew przepisom nakazującym uiścić zapłatę za wodę w terminie 14 dni od daty wysłania lub dostarczenia faktury w inny sposób, przymuszeni byli kwestionowanym zapisem do zapłaty za wodę w terminie 14 dni od daty poinformowania Gminie o stanie licznika. Sytuacja ta dla w/w grona osób jest mniej korzystna wobec regulacji ustawowych a przez to nieuczciwa. Jakkolwiek więc dla odbiorców wody, których inkasent zastał w domu i wręczył fakturę (dostarczenie w inny sposób) ustawowy termin 14 dniowy jest dochowany, to dla wszystkich innych, dla których data odczytu nie jest datą wysłania lub dostarczenia faktury w inny sposób, termin do zapłaty stosowany przez Gminę (14 dni od odczytu wodomierza) jest skrócony wobec regulacji ustawowej a przez to nieuczciwy Zapis ten jest nie tylko nieuczciwy wobec regulacji prawnej ale również uciążliwy dla odbiorcy wody. Tym bardziej praktyka Gminy, polegająca na informowaniu konsumentów o kwocie do zapłaty z tytułu dostawy wody przez telefon i jednoczesnym wyznaczaniu terminu 14 dniowego do zapłaty (od dnia rozmowy telefonicznej) jest nieuczciwe wobec konsumenta, Co więcej, działania Gminy w tym zakresie wypełniają tym bardziej przesłanki zarzuconej jej praktyki również w stanie prawnym obowiązującym przed wejściem w życie w/w rozporządzenia tj. przed 28 sierpnia 2006r. Poprzednie rozporządzenie wprowadzało termin do zapłaty nie krótszy jak 14 dni od daty doręczenia faktury, zatem stosowany przez Gminę termin 14 dni od daty odczytu wodomierza w wielu przypadkach był właśnie terminem krótszym niż termin określony w rozporządzeniu.

Prezes Urzędu wykazał, że przypadki, gdy data odczytu wodomierza jest inna niż data wysłania lub dostarczenia w inny sposób faktury za wodę, w praktyce miały miejsce. W tym zakresie Prezes Urzędu nie podziela odmiennego stanowiska

Gminy, tym bardziej, że pomimo wezwania organu antymonopolowego do jego udokumentowania, tego nie uczyniła.

Dla stwierdzenia stosowania praktyki z art. 8 ust.2 pkt. 1 ustawy o ochronie (...) nie jest przy tym konieczne, wbrew twierdzeniom Gminy, wykazanie, że Gmina wskutek stosowania praktyki odniosła nieuzasadnione korzyści, bądź, że jej kontrahenci odnieśli jakąkolwiek szkodę. Zakazane jest bowiem jako delikt antymonopolowy samo narzucanie uciążliwych warunków umowy słabszym uczestnikom rynku, czyli wykorzystywanie w obrocie swojej przewagi rynkowej w celu przymuszenia swoich kontrahentów do uczestniczenia w obrocie na warunkach, których Gmina nie mogłaby narzucić, gdyby działała w warunkach rynku konkurencyjnego.

Nie zasługuje na uwzględnienie również argumentacja Gminy, że w okresie obowiązywania rozporządzenia, Gmina z przyczyn obiektywnych nie mogła zmienić swojego działania, gdyż w tym czasie Rada Gminy K. nie mogła obradować i podejmować uchwał. Wójt Gminy, więc nie ze swojej winy nie wprowadził do porządku obrad przedmiotowej uchwały. Wina nie jest bowiem przesłanką konieczną dla stwierdzenia stosowania praktyki polegającej na nadużywaniu pozycji dominującej.

Stąd udowodniono Gminie stosowanie praktyki z art. 8 ust.2 pkt. 1 ustawy o ochronie.

2. Gminie zarzucono również stosowanie praktyki z art. 8 ust.2 pkt. 6 ustawy o ochronie (...) poprzez stosowanie zapisu o treści „W przypadku zaboru wodomierza zawinionego przez Odbiorcę lub wykazania, że uszkodzenie wodomierza nastąpiło z jego winy ilość pobranej wody nalicza się odpowiednio do ilości, która mogła popłynąć pełnym przekrojem rury przyłącza wodociągowego z dniem od ostatniego odczytu wodomierza do ostatniego odczytu wodomierza”.

Dla udowodnienia stosowania tej praktyki konieczne jest wykazanie, że:

1. Gmina narzucała warunki umowy swoim kontrahentom,
2. Warunki umowy były uciążliwe,
3. Gmina odniosła nieuzasadnione korzyści.

O ile Prezes Urzędu wykazał wyżej, że warunki umowy zostały przez Gminę K. narzucone jej kontrahentom i podniesiona wyżej argumentacja jest aktualna również dla oceny zachowania Gminy i w tym przypadku, to wykazać należy na czym, zdaniem Prezesa UOKiK, polegają uciążliwe warunki umowy oraz nieuzasadnione korzyści odniesione przez Gminę.

Zakwestionowany w niniejszej decyzji zapis umowy, zgodnie z którym Gmina określiła sposób naliczania należności za pobraną wodę względem odbiorców, którzy:

- dokonali zaboru wodomierza zawinionego przez Odbiorcę lub względem których wykazano, że uszkodzenie wodomierza nastąpiło z jego winy,

oznacza, że Gmina przyznała sobie prawo do ustalania należności odpowiednio do ilości wody, jaka mogła popłynąć pełnym przekrojem rury przyłącza wodociągowego w okresie od ostatniego odczytu wodomierza. W ten sposób Gmina arbitralnie uregulowała zasady ustalania ilości wody będącej podstawą rozliczania w wypadku

zaistnienia opisanych zdarzeń. Ilości tej wody określone zostały na maksymalnym możliwym poziomie – w oderwaniu od faktycznego zużycia wody i wysokości rzeczywiście poniesionej szkody będącej skutkiem niedotrzymania warunków umowy przez usługobiorcę.

Oceniając, czy ww. sposób rozliczania odbiorców, zawarty w rozpatrywanym zapisie umów ma uciążliwy charakter zważyć należy, iż ani ustawa z 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, ani rozporządzenia wykonawczego tej ustawy nie regulują sposobu rozliczeń w przypadku zaistnienia zdarzeń opisanych w zakwestionowanym postanowieniu umownym. Pomocne w tym zakresie mogą okazać się przepisy rozporządzenia Ministra Budownictwa z dnia 28 czerwca 2006 r. w sprawie określenia taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryf oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i odprowadzenie ścieków (Dz.U. z 2006 r., Nr 127 poz.886). W §18 ust.1 tego rozporządzenia określony został sposób obliczania ilości pobranej wody w przypadku niesprawności wodomierza (o ile nie istnieją inne zapisy umowne), zgodnie z którym ilość wody powinna być obliczana na podstawie średniego zużycia wody w okresie 3 miesięcy przed wykryciem niesprawności wodomierza, a gdy to nie jest możliwe – na podstawie zużycia wody w analogicznym okresie roku poprzedniego lub iloczynu średniomiesięcznego zużycia wody w roku ubiegłym i liczby miesięcy niesprawności wodomierza. Rozporządzenie Ministra Budownictwa z dnia 28 czerwca 2006r. w sprawie określania taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryf oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków zastąpiło poprzednio obowiązujące w tym zakresie rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12 marca 2002r. i ma na celu kontynuację unormowania zawartego w tym akcie prawnym między innymi w zakresie warunków prowadzenia rozliczeń z tytułu zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków.

Opisane w zakwestionowanym zapisie umowy zdarzenia odpowiadają sytuacjom określonym w Rozporządzeniu Ministra Budownictwa i w związku z tym, ilość pobranej wody winna być określana na podstawie ww. rozporządzenia.

W opinii Prezesa Urzędu, kwestionowana klauzula narusza również normy prawne określone w kodeksie cywilnym dotyczące zasad odpowiedzialności za wyrządzoną szkodę. Zastosowanie powinien zatem znaleźć tutaj art. 415 k.c., zgodnie, z którym *„Kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę zobowiązany jest do jej naprawienia”*, albo art.471 k.c., który stanowi, że *„Dłużnik zobowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi”*. Z brzmienia powyższych przepisów w zestawieniu z art. 6 k. c. wynika, że ciężar dowodu co do wykazania przesłanek odpowiedzialności za wyrządzoną działaniem usługobiorcy szkodę obciąża poszkodowanego.

Gmina powinna zatem wykazać, że poniosła szkodę, wykazać jej wysokość oraz zdarzenie (działanie lub zaniechanie usługobiorcy), które spowodowało szkodę, a także związek przyczynowy pomiędzy szkodą a zawinionym działaniem lub zaniechaniem usługobiorcy. Tymczasem rozpatrywane postanowienie umowne zwalnia usługodawcę z tego obowiązku. Stawia go w sytuacji uprzywilejowanej w stosunku do kontrahentów.

W przypadku zawinionego przez odbiorcę zaboru wodomierza lub jego uszkodzenia mających wpływ na wskazania wodomierza głównego, Gmina może dochodzić od usługobiorców na drodze roszczenia cywilnoprawnego, naprawienia poniesionej szkody (jeżeli wykaże, że zaistniały wszystkie przesłanki odpowiedzialności deliktowej bądź kontraktowej). Jej pokrycie może wiązać się na przykład z zapłatą za naprawę wodomierza lub zamontowanie nowego wodomierza i jego legalizację. W ramach realizacji roszczeń odszkodowawczych dostawca może także dochodzić uiszczenia przez odbiorcę zapłaty za wodę pobraną w okresie od ostatniego odczytu wodomierza do czasu usunięcia powstałych z winy odbiorcy nieprawidłowości, a maksymalna ilość pobranej wody, za którą zapłaty może żądać dostawca w ramach odszkodowania, może być w istocie równa ilości wody, która mogła przepłynąć pełnym przekrojem rury przyłącza wodociągowego w okresie od ostatniego odczytu wodomierza. Jednakże to przedsiębiorca winien udowodnić, iż taki był faktyczny lub prawdopodobny pobór wody.

Określony w zakwestionowanym zapisie sposób rozliczenia nie może więc stanowić przyjętej w umowie podstawy do naliczania należności i ogólnie obowiązującej reguły bowiem jest uciążliwy dla konsumenta.

Mając powyższe na uwadze, wykazana została uciążliwość rozpatrywanego zapisu.

Kolejną przesłanką niezbędną do stwierdzenia naruszenia zakazu, o którym mowa w art.8 ust. 1 i 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jest wykazanie, że narzucone warunki umowne przynoszą przedsiębiorcy nieuzasadnione korzyści. Osiągane przez podmiot gospodarczy stosujący praktykę ograniczającą konkurencję w ww. przepisie ustawy nieuzasadnione korzyści są odpowiednikiem uciążliwych warunków umów w warunkach nieekwiwalentności wzajemnych świadczeń stron umowy i oznaczają sytuację korzystniejszą od powszechnie przyjętych w stosunkach danego rodzaju.

Nieuzasadnione korzyści mogą pojawić po stronie przedsiębiorcy narzucającego uciążliwe warunki umów już w chwili zawarcia umowy lub też w okresie późniejszym, gdy zaistnieją okoliczności przewidziane w umowie pozwalające na wykorzystanie uciążliwego zapisu. Należy podkreślić, iż sama możliwość wystąpienia skutków praktyki ograniczającej konkurencję nie stanowi przeszkody dla stwierdzenia naruszenia art. 8 ust.2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Dla bytu praktyki nie jest bowiem konieczne wystąpienie negatywnego skutku w postaci eksploatacji pozycji rynkowej w warunkach ograniczonej konkurencji. Wystarczy, że zaistniało zagrożenie wystąpienia takiego skutku. Praktyką ograniczającą konkurencję jest już bowiem sama próba osiągnięcia przez przedsiębiorcę zajmującego pozycję dominującą, na rynku określonego skutku (por E. Modzelewska – Wąchal, *Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz*, Wyd. Twigger, Warszawa 2002 s. 97).

Nieuzasadnione korzyści osiągnięte przez Gminę w analizowanej sytuacji polegają na możliwości obciążenia odbiorców usług kosztami usługi, która nie została na ich rzecz wykonana, co jest bezpośrednią konsekwencją narzucania w treści umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków, zakwestionowanych w niniejszej decyzji zasad rozliczeń. Dopuszczenie na podstawie umowy, możliwości przyjęcia przez dostawcę założenia, że w przypadku uszkodzenia, przemieszczenia lub zaboru wodomierza lub w razie celowego uszkodzenia wodomierza przez Odbiorcę, każdorazowo następuje nieprzerwany, całodobowy pobór wody może prowadzić do

nieuzasadnionego wzbogacenia dostawcy usług z tytułu zastrzeżenia zapłaty za pobraną wodę, w ilości, jaka mogła przepłynąć przekrojem rury przyłącza wodociągowego z dniem od ostatniego odczytu wodomierza. Dzięki spornemu postanowieniu umownemu przedsiębiorca ma ponadto możliwość zwolnienia się z obowiązku udowodnienia jaki był rzeczywisty lub prawdopodobny pobór wody w okresie od ostatniego odczytu wodomierza do czasu usunięcia nieprawidłowości. Uniknięcie kosztów związanych z wykazaniem wysokości poniesionej szkody może być również dla Gminy źródłem dodatkowych korzyści, których osiągnięcie jest rezultatem zastosowania zakwestionowanego uciążliwego warunku umownego.

W okolicznościach niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż wykazane zostało spełnienie wszystkie przesłanek uzasadniających uznanie praktyki Gminy K. za ograniczającą konkurencję w świetle w art. 8 ust.1 i 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Należy podnieść w tym miejscu, iż Gmina powołała się na zaniechanie stosowania w/w praktyki w z związku z opracowaniem nowego wzoru umowy, na podstawie nowego Regulaminu, przy czym datą zaniechania, jest w ocenie Gminy, data podpisania ostatniej umowy wg starego wzorca tj. 18.11.2006 r.

Prezes Urzędu nie podziela tego stanowiska, stąd sentencja decyzji nie jest oparta na art. 11 ust. 2 ustawy o ochronie (stwierdzenie zaniechania stosowania praktyki) lecz na art. 9 ustawy. W ocenie Prezesa Urzędu, nie można uznać, że Gmina zaniechała stosowania przedmiotowej praktyki, skoro w obrocie gospodarczym nadal funkcjonują umowy zawarte w oparciu o zakwestionowane w niniejszym postępowaniu postanowienia. Gmina nie zadeklarowała nawet, że zmieni treść starych umów np. poprzez ich aneksowanie. W tej sytuacji nie nastąpiły warunki, w jakich orzec można, że Gmina K. odstąpiła od stosowania w.w praktyki.

Zatem, sentencja decyzji pkt. 2 jest uzasadniona.

3.

Zgodnie z art. 101 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jeżeli przedsiębiorca dopuścił się naruszenia zakazu określonego w art. 8 ustawy, Prezes Urzędu może nałożyć, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary.

Z treści przepisu wynika, iż ww. kara ma charakter fakultatywny. W związku z tym Prezes Urzędu w ramach uznania administracyjnego decyduje czy zasadne jest w danej sprawie nałożenie kary. Ustawa nie zawiera katalogu przesłanek, od których uzależniona jest decyzja o nałożeniu kary. W art. 104 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jedynie wskazano, iż ustalając wysokość kary Prezes Urzędu winien wziąć pod uwagę okres, stopień oraz okoliczności uprzedniego naruszenia przepisów ustawy.

W niniejszej sprawie, w punkcie I ppkt.1 i 2 sentencji decyzji stwierdzono, że Gmina K. naruszyła zakaz, o którym mowa w art. 8 ust. 1 i 2 pkt.1 i 6 ustawy o ochronie (...). Zakaz ten ma charakter bezwzględny, zatem nie istnieją przesłanki natury prawnej, które umożliwiały zalegalizowanie tych praktyk. Spełniona jest zatem podstawowa przesłanka warunkująca nałożenie kary pieniężnej .

Decyzją RLU -14/07 z dnia kwietnia 2007r. Prezes UOKiK - w sprawie RLU- 411-14/06/MW stwierdził stosowanie przez Gminę K. praktyki z art. 8 ust.1 ustawy o ochronie (...), polegającej na nadużywaniu pozycji dominującej na lokalnym rynku dostawy wody z wodociągu gminnego będącego własnością Gminy K., poprzez uzależnianie przyłączenia nieruchomości do gminnej sieci wodociągowej od uiszczenia na rzecz Gminy – zryczałtowanej opłaty w wysokości 4000 zł z możliwością jej obniżenia, tytułem opłaty za podłączenie do zakończonej i rozliczonej sieci wodociągowej lub w wysokości 2000 zł w przypadku konieczności budowy nowego odcinka sieci głównej wraz z hydrantem przez inwestora oraz na podstawie art. 101 ust.1 pkt. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (...) w związku z naruszeniem przez Gminę K. zakazu określonego w art. 8 ust. 1 tej ustawy, nałożył na Gminę K. karę pieniężną w wysokości 14 267 zł.

W sytuacji ponownego naruszenia przez Gminę K. art. 8 ust.1 ustawy o ochronie (...) brak jest podstaw by odstąpić od nałożenia kary na Gminę K., co więcej okoliczność ponownego naruszenia przepisów ustawy powinna wpłynąć na zaostrzenie jej wymiaru.

Dodatkowo, w toku postępowania Gmina nie uznała zasadności stawianych sobie zarzutów.

Prezes UOKiK uznał więc za uzasadnione w niniejszej sprawie nałożenie na Gminę K. kary pieniężnej, przy czym jej wysokość - 14 267 zł (czternaście tysięcy dwieście sześćdziesiąt siedem złotych) jest taka sama, jak w poprzedniej decyzji.

Kara nie została podwyższona (pomimo ponownego naruszenia przez Gminę K. przepisów ustawy o ochronie (...)) ponieważ waga naruszenia – w ocenie Prezesa – nie jest wysoka - zdecydowanie niższa niż w przypadku opisanym w Decyzji RLU-14/07 a nadto postępowanie wobec trzeciego z postawionych Gminie zarzutów zostało umorzone.

Skutki działań Gminy w zakresie opisanym w pkt.1 i 2 decyzji dotyczą niezbyt licznej grupę podmiotów przyłączonych do gminnej sieci a dolegliwość praktyki nie jest silna, nawet dla przeciętnego konsumenta. Sprowadza się ona do konieczności zapłaty za wodę w terminie wcześniejszym niż wynika to z przepisów prawa w pierwszym przypadku. W drugim przypadku dolegliwość jest jednak wymierna, bowiem odbiorcy wody, w przypadkach zaboru wodomierza zawinionego przez Odbiorcę lub wykazania, że uszkodzenie wodomierza nastąpiło z winy Odbiorcy, muszą zapłacić za taką ilość wody, która mogłaby popłynąć pełnym przekrojem rury przyłącza wodociągowego od dnia poprzedniego odczytu do dnia ostatniego odczytu. Wprawdzie Gmina K. w praktyce nigdy w ten sposób nie obciążyła odbiorcy za wodę, jednak z pewnością by to uczyniła, gdyby stan faktyczny taki jak opisany wyżej miał miejsce.

Z drugiej strony Gmina, pomimo ewidentnego charakteru naruszenia opisanego w pkt. 1 i 2 decyzji, do końca postępowania przed Prezesem UOKiK od praktyki nie odstąpiła.

Decydując o wysokości kary stwierdzić należy, że zasięg rynku dotkniętego skutkami praktyk dotyczy wyłącznie Gminy K., a zatem jest niewielki. Wynika to z faktu, iż sprawa ma lokalny wymiar. Nie można także przeoczyć faktu, że Gmina wykonuje określone zadanie publiczne i na ich realizację przeznacza uzyskiwane dochody. Wszystkie wymienione okoliczności przemawiają za nie zaostrzeniem wymiaru kary .

Ponieważ, w świetle powyższego orzeczona kara winna również spełniać rolę represyjno-wychowawczą, a nadto pozostawać we właściwej proporcji do możliwości karanego przedsiębiorcy, ustalając wysokość kary wzięto pod uwagę potencjał ekonomiczny Gminy, przy czym odniesiono ją nie do całości dochodów Gminy a jedynie do majątku gminy obejmującego :

- dochody z majątku gminy

- pozostałych dochodów jednostek budżetowych, odsetek od środków gromadzonych na rachunkach bankowych, odsetek od nieterminowo przekazywanych należności stanowiących dochody jednostek samorządowych, 5,0 % dochodów uzyskiwanych na rzecz budżetu państwa w związku z realizacją zadań z zakresu administracji rządowej oraz innych zadań zleconych ustawami, albowiem wśród tych dochodów gmin znajdują się dochody związane z ich działalnością gospodarczą, w szczególności generowane przez zakłady budżetowe, w łącznej kwocie 4 755 584,03 zł, a zatem bez wykazanych dotacji, subwencji, środków na dofinansowanie własnych inwestycji, udziałów w dochodach budżetu państwa .

Przyjmując wspomniane wcześniej okoliczności naruszenia przepisów ustawy o ochronie (...), w tym te, które przemawiają za uwzględnieniem okoliczności łagodzących, jak również fakt, iż kara winna być orzekana na poziomie wystarczającym do osiągnięcia zamierzonego celu i odczuwalna dla przedsiębiorcy, ale równocześnie pozwalającym mu na dalsze prowadzenie działalności, organ antymonopolowy postanowił nałożyć karę odpowiadającą wysokości 0,3 % kwoty 4 755 584,03 zł tj. w wysokości 14 267 zł (po zaokrągleniu do pełnej złotówki) co odpowiada wysokości 3 % kary maksymalnej.

Zatem kara - stanowiąca kwotę 14 267 zł (czternaście tysięcy dwieście sześćdziesiąt siedem złotych) jest karą która spełni zarówno funkcję prewencyjną jak i represyjną.

Wykonanie kary pieniężnej nałożonej przez Prezesa Urzędu ulega zawieszeniu do czasu uprawomocnienia się decyzji o jej nałożeniu – stosownie do treści art. 105 ust.1 pkt.2 ustawy o ochronie (...)

Mając powyższe na uwadze organ antymonopolowy orzekł, jak w punkcie 2 sentencji.

II. W ocenie Prezesa Urzędu, w zakresie postępowania objętego zarzutem stosowania przez Gminę K. praktyki, polegającej na nadużywaniu pozycji dominującej z art. 8 ust.2 pkt. 1 i 2 ustawy o ochronie (...) poprzez stosowanie zapisów § 6.1. oraz §10, nowego wzorca umownego, które zwalniają Dostawcę z odpowiedzialności odszkodowawczej za ograniczenie albo wstrzymanie dostaw wody wywołane okolicznościami: a/ brakiem wody na ujęciu, b/ zanieczyszczeniem wody na ujęciu w sposób niebezpieczny dla zdrowia i życia, c/ przerwami w zasilaniu energetycznym urządzeń wodociągowych oraz zapisu, który pozwala odbiorcy na żądanie obniżenia należności w razie udowodnionego zawinonego dostarczenia wody pogorszonej bądź złej jakości oraz o ciśnieniu uniemożliwiającym normalne korzystanie z wody wyłącznie do 10 % należności za wodę dostarczaną w okresie trwania zakłócenia, określoną do okresu rozliczenia należności, to postępowanie to należy umorzyć.

Zgodnie z art. 80 ustawy o ochronie (...) w sprawach nie uregulowanych w tej ustawie, do postępowania przed Prezesem Urzędu stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego .

Art. 105 KPA stanowi natomiast, że organ administracji państwowej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania, gdy z jakiegokolwiek przyczyny stało się ono bezprzedmiotowe.

Bezprzedmiotowość postępowania administracyjnego oznacza, że brak jest któregoś z elementów materialnego stosunku prawnego, a wobec tego nie można wydać decyzji załatwiającej sprawę przez rozstrzygnięcie co do jej istoty.

Zarzut naruszenia art. 8 ust. 2 pkt. 1 ustawy o ochronie (...) wymaga udowodnienia naruszenia warunków umowy przez podmiot o pozycji dominującej.

W prowadzonym postępowaniu wykazano, że wzorzec umowy, w którym znajdowały się zakwestionowane postanowienia funkcjonował wyłącznie jako projekt, czekając na stosowanie do czasu wejścia w życie nowego Regulaminu wprowadzonego Uchwałą Nr IV/22/06 Rady Gminy K. z dnia 28 grudnia 2006r. zatwierdzającej Regulamin dostawy wody na terenie Gminy K.. Uchwała ta jakkolwiek uchwalona w dniu 28 grudnia 2006r. została opublikowana w Dzienniku Urzędowym Województwa Lubelskiego Nr 81 poz. 1640 w dniu 8 maja 2007r. a datą początkową obowiązywania regulaminu jest 24 maja 2007r. .W tym czasie Gmina K. nie zawarła żadnej umowy o dostawę wody w oparciu o kwestionowane postanowienia.

W toku postępowania, po postawieniu Gminie K. zarzutu naruszenia przepisów ustawy o ochronie (...) Gmina wykreśliła kwestionowany zapis z projektu, nie funkcjonował on więc o obrocie gospodarczym.

W powyższym zakresie należy zatem stwierdzić, że skoro Gmina K. nigdy nie stosowała kwestionowanego zapisu (nie oferowała go odbiorcom wody, to nie można przedstawić jej zarzutu nadużywania pozycji dominującej na rynku, a zatem postępowanie należy umorzyć jako bezprzedmiotowe na podstawie art. 80 ustawy o ochronie (...) w związku z art. 105 § 1 kpa.

Z uwagi na powyższe sentencja decyzji w punkcie II jest uzasadniona .

Zgodnie z art. 105 ust. 4 ustawy o ochronie karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Warszawie: **NBP O/O Warszawa 511010100078782231000000.**

Stosownie do treści art. 78 ust. 1 ustawy o ochronie /.../ w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury w Lublinie.

Otrzymują:
1/ Gmina K.